

men dertil hører ikke Meget. Det, hvorpaa det i den Henseende kommer an, er, om der er sikket et tilstrækkeligt Beløb, og om de Paagjældende i tilstrækkelig lang Tid have været Medlemmer af en saadan Kasse, men Sligt fordres ikke her; her fordres blot, at den Vedkommende skal have Afgang til en Sygekasse. Jeg vil dernæst tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den private Godtgjørelse derved kan slippe meget let fra sine Forpligtelser, thi naar jeg har Interesse for en fattig Person, som jeg gjerne vil hjælpe, kan jeg blot sige: Jeg skal staae Dig Afgang til en Sygekasse, og Du kan da af Understøttelseskasjen faae Alt, hvad Du for øvrigt behøver; derved paalægges der Dig ikke nogen Infami eller nogen Mistanke om, at Du ikke er ligesaa god som andre Borgere. § 4 fordrer ikke, at den Paagjældende selv skal have gjort Indskudet i Sygekassen; og fra den Side kan der altsaa ikke reises nogen Indvending. Endelig er der en Grund, hvorfor saa særdeles Mange ville faae Afgang til denne Understøttelseskasse, nemlig den Maade, hvorpaa Nr. 4 i § 4 er affattet, idet det der hedder, at den Paagjældende „ikke ved Dovensstab, Driftfældighed eller lastefuld Wandel selv er Skyld i sin Trang.“ Det erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein Ledreborg) bemærkede, og jeg tror med Rette, at i Praxis vil Paragrafen kun faae Anvendelse paa dem, der ere notoriske Drukkelbte eller lastefulde Personer; „Dovensstab“ lod det til, at det erede Medlem helst vilde have skulde gaa ud. Jeg tror ogsaa, at det i Praxis vil vise sig, at kun fordrufne eller lastefulde Personer vilde blive udelukkede fra § 4, forudsat at de, der ikke kunne beskylde for enten at være fordrufne eller lastefulde, have Afgang til en Sygekasse. Det nuværende Fattigvæsen, det kommunale Fattigvæsen, om jeg saa maa sige, vil altsaa kun komme til at omfatte alle fordrufne, lastefulde og straffede Personer samt de Enkelte udenfor denne Klasse, hvem det ikke er lykkes ved gode Venners Hjælp at faae Afgang til en Sygekasse. Dette vil blive det offentlige Fattigvæsen, medens alt det Øvrige vil blive Understøttelsesvæsen. Jeg maa derhos tillade mig at bemærke, at det at etablere en saadan Institution, der faar meget omfattende Forpligtelser og meget store Summer at raade over, uden samtidig dermed at give de fornødne kontrollerende og regulerende Bestemmelser og uden at give Regler for, hvorledes Ansvar skal gjøres gjældende, samt hvorledes Stat og Kommune, som jo skulle betale Gibbet, kunne stride ind og forhindre Misbrug af Myndighed, fore-

kommer mig at være fæmmelig Ietsindigt. Hvis man ikke giver saadanne kontrollerende og regulerende Bestemmelser, tror jeg, at det vil ende paa samme Maade, som man tidligere har set i Berden, f. Ex. i England i Begyndelsen af dette Aarhundrede, hvor Fattigbyrden netop paa Grund af den Lenfældighed og Imødekommen, der vistes imod de Fattige, vorede saaledes, at hele Landet tilsidst fandt, at det ikke kunde gaa længere. Fattigbyrden vorede nemlig i den Grad Folket over Dovedet, at man indsaa Nødvendigheden af, at Noget maatte gjøres, og saaledes tror jeg ogsaa, det vil gaa hos os. Naar den Ordning, man her foreslaar, har været i Gang i nogen Tid, vil man se, at det ikke gaar an at fortsætte den, men at man maa begynde paa at være streng og at kaste de Personer, man tidligere har havt under Understøttelsesvæsenet, over paa det almindelige Fattigvæsen; men det vilde da være det Samme som at erklære disse Personer for driftfældige og lastefulde. Det erede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har allerede, tror jeg, gjort opmærksom paa, hvor unaturligt og urigtigt det vilde være at overlade til Amtet eller Indenrigsministeriet at afgjøre, om en Person kan karakteriseres som driftfældig og lastefuld, og det vilde ogsaa være høist besynderligt, om man lod Indenrigsministeriet sætte en saadan Klit paa en Person, hvad det dog vilde være, naar han ved en officiel Kjendelse erklæredes for driftfældig og lastefuld. De Herrer ville erindre, at man, da en Minister havde erklæret over for en af sine Embedsmænd, at denne havde gjort sig skyldig i usømmelig Udsærd, fandt, at det nødvendiggjorde en Interpellation i Folkethinget. Det var ganske vist en Skolelærer, men jeg for mit Vedkommende vilde, naar det var en fattig Mand, paa hvem der skulde sættes Klit, lige saa lidt overlade dette til ministeriel Vilkaarlighed. Det kan dog ikke være Meningen, at Indenrigsministeren, hver Gang han skulde afgive en saadan Kjendelse, først skulde lade optage Forhør over Vidner, og lade baade de villige og de uvillige edfæste; men gjorde han ikke det, var han jo i høi Grad udsat for at faae den Kjendelse, han afgav, erklæret for vilkaarlig eller dog manglende det fornødne Fundament. Vi have jo set, at en Minister, der havde 7 hæderlige Mandes Erklæringer at holde sig til, dog er bleven beskylt for Ietsindighed, fordi han havde erklæret en Mand's Optreden for usømmelig; men her mener man, at det Intet var i Veien for at lade en Minister kalde en ganske vist fattig, men dog maaske ligesaa hæderlig Person som Andre, drift-